

Hegyi Botos Attila
 Csin Ország Ékessége

I. dallam (Cing-Sang)

Hét húr dallamának
 örvénylő zuhanása,
 igrice egy éjjelen
 vízbe emésztette magát.
 Csin Ország Ékessége,
 drága jó úr, kérve kérlek,
 figyelmezz élők közt a hídra,
 ne játszasd végig
 országpusztulás dallamát!

2. dallam (Cing-Ce)

Már gyülekeznek,
 telepsznek kapukra,
 palotád tornyaira,
 délről nyolc fekete gólyapár.
 Lépcsőd mentén fősorakoznak,
 táncolnak, kelepelnek:
 még a Tejút is beleroggyan!
 Csin Ország Ékessége,
 drága jó úr, kérve kérlek,
 figyelmezz holtak közt a hídra,
 ne játszasd végig
 országpusztulás dallamát!

3. dallam (Cing-Kiao)

Szelek fejedelme
 korbácsolja a port,
 eső szelleme az utat,
 falkában tigris, farkas,
 démonarcú fellegek.
 Óriás férgékként tekeregnek az utak,
 mennyek dübörögnek fónixszárnyakon.
 Csin Ország Ékessége,
 ki elveszett lélekhangokat
 akár fölgyújtott lampionokat eregetté,
 így néped soha többé,
 oldjanak hát föl az istenek:
 mert megháborodsz még ma éjjel,
 s pöttöm lelked porcelánját
 összerondítja a halál.

Marton Réka Zsófia

Mikor a tányérok zuhannak

Hallgatom ahogy tányérok gurulnak a szomszédban
 visszhangzik a zuhanásuk átjárja a fülledt-jeges lakótelep
 lépcsőházát elhagyta az élet csak a lyukakban mozognak a vájdlingok
 De az erősebb gravitáció hívja őket és dermedt gyorsasággal hasítják végig
 a lépcsőház vízszintes auráját most a szél sem nyaldossa csak a középszerű életek
 lógnak kiterítve a négyzetes erkélyek fregoliján
 Idestova nincs intimitás ahogy a vizelet a szomszédban a lefolyóba csordogál
 te hallod s arra gondolsz miért szabálytalan a világ csak egy tükörkép és a ribilliók
 a falak közt
 meg a szennyes életmaradékok a földön nincs már szimmetria kérdezem
 mikor a tányérok ömlenek egy zseni serceg ceruzájával a lakótelepi anti-idillben

Várnai Gina

Egy kész mondat az utazóhoz

Ha cipő nélkül mész az ismeretlen úton, a kavicsok térképet rajzolnak mezítelen
 talpadba...

Déry Lucy

Művészet a Homokban

Hét ecsetvonás
 ujjam a homokban fest
 madár röppen fel

Hétvári Andrea

Álomváros

Fricska Dorika festményére

Egyszer volt egy szép bagoly
– nemcsak némi hangyaboly –
arra gondolt ő magában,
lép egyet a szivárványban.

Egyet-kettőt, hármat-négyet,
felborítja a festéket.
Lett is vihar, szín-zivatar,
amilyet csak ecset kavar.

Nőni kezd a festéktenger,
ember arra járni nem mer.
Házak csúcsosodnak benne,
mintha ötven tornyuk lenne.

Zöldek, sárgák, lilák, kékek,
szűk utcákon jó vendégek.
Nőtt a színek kavalkádja,
hangorkán jött még utána.

Feltámadtak tüzes nyarak,
el is szálltak kék madarak.
Szerencse, hogy csöndet intett
arra szálló tág tekintet,
különben még ma is dúlna
ott a színek háborúja.